

Πρώτον, στις σκέψεις 52 έως 58 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 107(1) ΣΛΕΕ κρίνοντας ότι τα δημόσια καζίνο δεν απήλυναν πλεονεκτήματος από την καταβολή χαμηλότερου φόρου ανά εισερχόμενο πελάτη βάσει του επίμαχου μέτρου, επειδή τα καταβαλλόμενα ποσά αντιστοιχούσαν στο 80 % των υποχρεωτικών τιμών εισιτηρίου που εισέπρατταν τα ιδιωτικά και δημόσια καζίνα.

Δεύτερον, στις σκέψεις 59 έως 68 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 107(1) ΣΛΕΕ κρίνοντας ότι δεν αρκεί η Επιτροπή να καθορίσει το πλεονέκτημα του επίμαχου μέτρου ως άμεση εκ του νόμου (*de jure*) φορολογική διάκριση, αλλά ότι η Επιτροπή όφειλε να βασίσει την ύπαρξη πλεονεκτήματος σε μία οικονομική ανάλυση των επιπτώσεων του επίμαχου μέτρου.

Τρίτον, στις σκέψεις 74 έως 80 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 107(1) ΣΛΕΕ κρίνοντας, αφενός, ότι η πρακτική της δωρεάν εισόδου δεν μπορούσε να ενισχύσει το πλεονέκτημα του επίμαχου μέτρου επειδή το μέτρο αυτό δεν παρείχε πλεονέκτημα και, αφετέρου, ότι για να τελεσφορήσει το επιχείρημα αυτό η Επιτροπή όφειλε να αποδείξει ότι στην πράξη ο αριθμός των χορηγούμενων δωρεάν εισόδων ήταν υπερβολικά υψηλός σε σχέση με τους σκοπούς της ελληνικής νομοθεσίας που επέτρεπε την πρακτική αυτή, με αποτέλεσμα να παραβαίνει τους όρους της εθνικής αυτής νομοθεσίας.

Αναίρεση που άσκησε στις 24 Νοεμβρίου 2014 ο Vadzim Ipratau κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 23 Σεπτεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-646/11, Ipratau κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση C-535/14 P)

(2015/C 026/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίων: Vadzim Ipratau (εκπρόσωπος: M. Michalaukas, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο ανααιρεσίων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στις 23 Σεπτεμβρίου 2014 (υπόθεση T-646/11),
- να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς ή να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο ανααιρεσίων προβάλλει τέσσερις λόγους αναίρεσεως.

Καταρχάς, ο ανααιρεσίων υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, αρνούμενο να αναγνωρίσει ανασταλτικό αποτέλεσμα στην υποβολή αιτήσεως παροχής του ευεργετήματος πενίας επί της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της προσβαλλόμενης πράξεως.

Δεύτερον, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας. Συγκεκριμένα, προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν όφειλε να κοινοποιήσει στον ανααιρεσίοντα τα στοιχεία που διέθετε σε βάρος του ούτε να του παράσχει τη δυνατότητα ακροάσεως πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2012/642/ΚΕΠΠΑ ⁽¹⁾ και του εκτελεστικού κανονισμού 1017/2012 ⁽²⁾.

Τρίτον, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η αιτιολογία που παρέδεται οι επίδικες πράξεις ήταν επαρκής.

Τέλος, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι οι επίδικες πράξεις ήταν σύμφωνες με την αρχή της αναλογικότητας.

⁽¹⁾ Απόφαση 2012/642/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Λευκορωσίας (ΕΕ L 285, σ. 1).

⁽²⁾ Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 1017/2012 του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου 8α παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) 765/2006 σχετικά με περιοριστικά μέτρα εις βάρος της Λευκορωσίας (ΕΕ L 307, σ. 7).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Audiencia Provincial de Castellón (Ισπανία)
στις 27 Νοεμβρίου 2014 — Juan Carlos Sánchez Morcillo και María del Carmen Abril García κατά
Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.**

(Υπόθεση C-539/14)

(2015/C 026/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Audiencia Provincial de Castellón

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούντες: Juan Carlos Sánchez Morcillo και María del Carmen Abril García

Εφεσίβλητη: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 99/13/ΕΟΚ ⁽¹⁾, σε συνδυασμό με τα άρθρα 47, 34, παράγραφος 3 και 7, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ⁽²⁾, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε δικονομικό κανόνα όπως το άρθρο 695, παράγραφος 4, του ισπανικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (Ley de Enjuiciamiento Civil), ο οποίος, ρυθμίζοντας το ένδικο μέσο κατά αποφάσεως που κρίνει την ανακοπή κατά εκτελέσεως επί ενυπόθηκων ή ενεχυριασμένων αγαθών, επιτρέπει την άσκηση ενδίκου μέσου μόνον κατά της διατάξεως με την οποία διατάσσεται η κατάργηση της διαδικασίας ή η μη εφαρμογή καταχρηστικής ρήτρας, ή κατά της διατάξεως με την οποία απορρίπτεται η ανακοπή που βασίζεται στον καταχρηστικό χαρακτήρα ορισμένης ρήτρας, με άμεση συνέπεια ο επισπεύδων επαγγελματίας να διαθέτει περισσότερα δικονομικά μέσα απ' όσα διαθέτει ο καταναλωτής;

⁽¹⁾ Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29).

⁽²⁾ ΕΕ 2000, C 364, σ. 1.

**Αναίρεση που άσκησε στις 27 Νοεμβρίου 2014 η DK Recycling und Roheisen GmbH κατά της
αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 26ης Σεπτεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-630/13,
DK Recycling und Roheisen GmbH κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής**

(Υπόθεση C-540/14 P)

(2015/C 026/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναρρεσίουσα: DK Recycling und Roheisen GmbH (εκπρόσωποι: S. Altenschmidt και P.-A. Schütter, δικηγόροι)

Αναρρεσίβλητη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η αναρρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-630/13, κατά το μέρος που, με το δεύτερο σημείο του διατακτικού, η προσφυγή απορρίπτεται κατά τα λοιπά·